

Wyrwany z ziemi
którą kocham
skazany na życie
w miejscu obcym dla serca
marnieje i umieram
replikując własne wspomnienia

A przecież tam
tak blisko przecież
właśnie kończy się zima
na skalnych piargach
spod białych łąt już widać
pierwsze granitu skały
na nich mech i porosty
odważni pionierzy
zielenią biel przełamujący

Poniżej na halach
tuż obok kryształu strumyka
co z lodu błękitnego
powyżej wypływa
szerokim kobiercem
ścieli się kwietny dywan
są Krokusy, Zawilce i Przebiśniegi

Nad nimi błękit nieba
na nim ptaki
radosne głoszą trele
- nadeszła tatrzańska wiosna -

A tutaj w mieście
pośród szarego
betonu wieżowców
wszystko jakoś inne
szare kałuże
szara śniegu breja
szare ulice
szare technokratyczne marzenia

Pragnę powrócić w te miejsca
gdzie kolor zna koloru znaczenie

Sebastian Nikiel
09.04.2008

Poeta martwy
to nie ten którego
nikt nie czyta
to ten który w zwątpieniu
przeszedł pisać
Dobry malarz
to nie ten który
znany i podziwiany
nagrody na wernisazach odbiera
to ten który nigdy
pomimo zwątpienia
nie przeszedł malować
Człowiek sukcesu
to nie ten który
przebojem zdobył
przychyłość mamony boga
to człowiek prawdziwy
walczący co dzień
pomimo trudu i zmęczenia
z własną słabością
butą i lenistwem
to człowiek który
umie żyć pełnią życia
zachowując człowieczeństwo
i miłość do bliźniego swego

Sebastian Nikiel
15.02.2008

Opętany tą myślą
tym marzeniem
tak bliskiemu sercu
Spoglądam w nie
pozwalając by myśl ta
do Jej stóp mnie zawiodła
by Ją zobaczyć
Ją królową europejskich gór
bielą nieskazitelną odzianą
z lodu filarami podpartą
Ona mą kryształową górą
Ona ponad Alpami królująca
w majestacie tysiąca innych gór
Ona mą lubą wyśnioną
- Mont Blank -
I tak spoglądam ku niej
i tęsknie i marzę by tam być
pośród tych wszystkich
wielkich nazwisk
które tam zaczęły
lub zakończyły swój taniec
na krawędzi tchnienia życia i śmierci
Tych którzy wezwani przez nią poszli
i tych którzy już nie powrócili

Sebastian Nikiel
23.01.2008

„Technokratom w górach”

Wśród cieni ludzi
w ciszy ich hałasu
stoją One szumem wiatru
i tęczy pełne kolorem
- T a t r y -
Ciepłiwe i wyniosłe
pozwalają bezkarnie
tym szarym masom
ich zbocza deptać
butnym zwycięzcom
- nad czym? -
Piorane ścieżkami
poranione betonem
podpór kolejek
Lecz One wiedzą że niczym
te drobne są skaleczenia
i zadające je cienie
bo gdy one odejdą
gdy ich pycha przeminie
i nikt już o nich nie będzie pamiętać
One nadal będą trwać piękne
strzeliste niezmiennie
Jak przed tysiącem lat
tak za lat tysiące
A po nas pozostanie jedynie
- c i s z a -

Sebastian Nikiel
07.10.2007

„Powrotem”

Piszę słowa
Piszę uczucia
Piszę kolory
Kształty i marzenia
Piszę wspomnieniem
spoglądając w przyszłość

Piszę
Piszę
Piszę

- czemu ? -

Bo nie mam wyjścia
Bo nie mogę inaczej

- Non omnis moriar -

Nie wiem...

Być może
Lecz to nie dlatego
Piszę
Wyrażam słowem pragnienia
Z utęsknieniem
Z miłością

Czasem ze złością

– piszę bo jestem –

Sebastian Nikiel
25.05.2008